

METGEZEL

Blad van en voor vrienden van The Gospel Standard

1e jaargang

januari 2017

nummer 1

Matth. 5:6; 2 Tim. 1:9; Rom. 11:7; Hand. 8:37; Matth. 28:19

COLOFON

Metgezel

Tweemaandelijks blad van en voor ‘Vrienden van The Gospel Standard’ ter bevordering van de historische band tussen de kerk van Engeland en Nederland.

Redactie

B. Clements, J. Clements-Barker, G. Jongma, P. Zuidijk.

Medewerkers

H.G. Jongma, pastor J.R. Rutt.

Administratie

Voor adreswijzigingen, aan- of afmeldingen, proefnummers en klachten over de bezorging kunt u contact opnemen met:

Mw. D. Zuidijk-Jobse, Molenstraat 28, 4433 AC Hoedekenskerke
T. 06-24466010 | E. adm@gospelstandardvrienden.nl.

Word vriend en steun ons

Minimaal € 5,00: Metgezel wordt u digitaal toegestuurd.

Minimaal € 15,00: Metgezel wordt u per post toegestuurd.

U kunt ons ook steunen met een gift of met een overbetaling.

Bankrekeningnummer: NL13ABNA0585931542

Ten name van: G. Jongma, Marum.

Op onze website vindt u een volledig verslag van ontvangsten (anoniem) en uitgaven.

Informatie

Meer informatie kunt u vinden op gospelstandardvrienden.nl.

E. info@gospelstandardvrienden.nl.

© Vrienden van The Gospel Standard.

Foto omslag: ‘Bethel’ chapel te Allington. Deze kerk werd geopend in 1829. Dhr. J. Parry schonk de grond en chapel aan de Particular Baptist Church. Hier begon ds. J.C. Philpot, nadat hij in 1835 de Engelse Staatskerk had verlaten, zijn arbeid bij de Strict Baptists.

Bron: Pieter Zuidijk.

INTRODUCTIE

Voor u ligt een nieuw blad dat de naam ‘Metgezel’ heeft meegekregen. Een blad van en voor vrienden die zich verbonden voelen met de kerken gegroepeerd rond het Engelstalige blad ‘The Gospel Standard’. Deze Strict Baptists kerken zijn in de 19^e eeuw ontstaan, waarvan de predikanten William Gadsby, John Warburton, John Kershaw en vooral Joseph Charles Philpot in ons land zeer bekend zijn geworden. Hieruit ontstonden in die tijd al banden met Nederland en die zijn gebleven tot op de huidige dag! Het blad ‘The Gospel Standard’ verscheen voor het eerst in 1835 en bestaat nog steeds. Maar wat veel meer opmerkelijk is: het staat nog steeds in de lijn van genoemde predikanten. Het werd en wordt in ons vaderland zeer gewaardeerd om zijn Schriftuurlijk-bevindelijke inhoud.

Naast genoemd blad verscheen in 1858 het blad ‘Zion’s Witness’. Ook dit blad bestaat tot op de dag van vandaag en is wat de inhoud betreft sterk verwant aan ‘The Gospel Standard’.

Als ‘Vrienden van The Gospel Standard’ voelen wij een hartelijke verbondenheid met deze kerkengroep. Dit is ontstaan door het lezen van genoemde bladen, het bijwonen van de erediensten aldaar of het lezen van boeken die vanuit deze kring verschenen. De prediking van vrije, soevereine genade waarin de mens op het diepst vernederd, God op het hoogst verheerlijkt en Zijn volk op het bondigst vertroost wordt, geeft herkenning en innige blijdschap, ondanks verschillen die er anderszids ook gevonden kunnen worden.

Vanuit deze verbondenheid begon een kleine vriendengroep in 2013 de gratis verspreiding van vertaalde lectuur. Het werk breidde zich sindsdien uit en we achten nu de tijd gekomen om het werk een vastere vorm te geven door het regelmatig uitgeven van een eigen blad ‘Metgezel’. Hiermee geven we aan wat we willen zijn: een vriend en metgezel, Ps. 119:32 (berijmd). Een blad gericht op het verwezenlijken van ons doel als vrienden: het bestendigen en bevorderen van de historische band tussen de kerk van Engeland en Nederland. Een blad waarbij de inhoud is geput uit genoemde Engelstalige bladen en geschriften, uitsluitend gericht op het hart.

Moge de Heere Zijn zegen erover gebieden, is de wens en bede van de initiatiefnemers.

* * *

WIE KAN BESTAAN?

Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? (Openbaring 6:17).

In het vorige hoofdstuk (hoofdstuk 5) vinden we een heerlijk beeld van het verhoogde Lam, de sterke engel, uitroepende: *Wie is waardig het boek te openen en zijn zegelen open te breken?* Dit is het boek van de Goddelijke voorzienigheid. Johannes weende zeer, omdat niemand waardig gevonden werd in hemel noch op aarde om het boek te openen. Vervolgens ziet u het Lam de troon naderen, het Lam staande als geslacht, en dat schone woord: *Ween niet; zie, de Leeuw Die uit den stam van Juda is, de Wortel Davids, heeft overwonnen, om het boek te openen, en zijn zeven zegelen open te breken.* Dit betekent dat de gehele voorzienigheid, elke gebeurtenis die plaatsvindt, in de handen van Christus is als het Lam Gods. En het hoofdstuk besluit met het gezang van de hemel, zeggende: *Het Lam Dat geslacht is, is waardig te ontvangen de kracht, en rijkdom, en wijsheid, en sterkte, en eer, en heerlijkheid, en dankzegging.*

Welnu, in dit hoofdstuk (hoofdstuk 6) opent het Lam de zegelen één voor één. Zes ervan worden in dit hoofdstuk geopend, voorzeggend de dingen die er zullen gaan gebeuren. Dit is het zesde zegel en het is een vreselijk zegel. Het zegt ons inderdaad wat er aan het einde van de wereld zal gaan gebeuren, als de grote dag van Gods toorn gekomen is. Nu, geliefde vrienden, het zal zeker komen. Een ieder van ons in deze kerk zal daar zeker zijn en het zal een gewichtige dag zijn, een vreselijke dag. Denkt u er ooit aan? Het is nodig dat wij stilstaan, nadenken en acht geven. Iedereen is zo druk in deze tegenwoordige wereld; het leven haast zich voort, de tijd gaat voorbij. De apostel Paulus spreekt in zijn brieven veel over ernstige zaken, maar plotseling stopt hij. Hij zegt: *Merk hetgeen ik zeg; doch de Heere geve u verstand in alle dingen.* Het is nodig stil te staan, na te denken en acht te geven.

Daarom vinden we in de Psalmen doorlopend dat kleine woordje *Selah*. Ren niet door. Het was een pauze in de muziek, in het zingen. Meestal staat het er als er iets belangrijks gezegd is. Sta stil; denk na; geef acht. John Newton zegt:

‘Sta stil arme zondaar! Sta stil en denk na
Voordat u verder gaat!
Zult u zich vermaken op de rand
Van de rampzaligheid?’

Want de grote dag Zijns toorns is gekomen. Het einde aller dingen, de grote oordeelsdag, de eeuwige scheiding is ten slotte gekomen. Maar o, hierop ligt de nadruk: de verschrikking van de goddelozen.

En ik zag, toen Het het zesde zegel geopend had. Welnu, wat een angstaanjagende dag! *Er werd een grote aardbeving; en de zon werd zwart als een haren zak, en de maan werd als bloed. En de sterren des hemels vielen op de aarde, gelijk een vijgenboom zijn onrijpe vijgen afwerpt, als hij van een groten wind geschud wordt. En de hemel is weggeweken, als een boek dat toegerold wordt; en alle bergen en eilanden zijn bewogen uit hun plaatsen.* Hier ziet u de uitwerking. Weet u, geliefde vrienden, wanneer ik deze woorden doorlees en er over nadenk, dan heb ik er de handen vol aan om ze te lezen; ze doen mij beven. Ik hoop dat niemand van ons in deze verschrikkelijke woorden begrepen is; het sluit in de hooggeplaatsten en de machtigen, de laaggeplaatsten, de rijken en de armen. *En de koningen der aarde, en de groten, en de rijken, en de oversten over duizend, en de machtigen, en alle dienstknechten, en alle vrijen verborgen zichzelf in de spelonken en in de steenrotsen der bergen.* En het hielp helemaal niets. Ik hoop dat niemand van ons in die grote dag naar een schuilplaats zal zoeken in de rotsen en in de bergen, want die zullen alle vernietigd worden.

Maar zij baden. Velen van hen, de meesten van hen, hadden nooit eerder gebeden, maar nu baden zij. Maar zij baden tot de bergen en de steenrotsen. Laten we over één ding duidelijk zijn: zij baden niet om verlost te worden van de aardbeving, van de neervallende sterren en van al deze dingen. Zij baden om verlost te worden van de toorn van God en van het Lam. *En zeiden tot de bergen en tot de steenrotsen: Valt op ons,*

en verbergt ons van het aangezicht Desgenen Die op den troon zit, en van den toorn des Lams; Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Nu, wat brengt dat bij u teweeg? Doet het iemand van u uitroepen:

‘Daarom, o God, bereid
Mijn ziel voor die grote dag;
O, was **mij** in Uw dierbaar bloed,
En neem mijn zonden weg.’

Het is het laatste oordeel. Het is waar iedereen rekenschap moet geven, van nature zondig, verloren, verdorven en schuldig. Waar onze enige hoop is, als wij een schuilplaats gevonden hebben in de Persoon en het werk van onze Heere en Zaligmaker Jezus Christus.

Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Het is Gods toorn tegen de zonde; een heilig, rechtvaardig, soeverein God. Hij moet de zonde straffen. Goddelijke wraak moet afdalen. Dit is de voleinding van alle dingen. *Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?* Ik vrees de gedachte dat iemand van mijn gezin, van mijn gemeente, van mijn hoorders begrepen zouden zijn onder deze vreselijke woorden. Er zijn geen verschrikkelijker woorden in de Schrift dan deze woorden aan het eind van Openbaring, hoofdstuk 6. *Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?* En daar stopt het.

Dus ik las u vanmorgen hoofdstuk 3 van Petrus' tweede brief. Laat ons duidelijk zijn: Petrus schreef als een oud man. Hij wist dat hij spoedig zou sterven; hij zou een wrede dood gaan sterven, maar zijn gedachten waren in liefde en genade bij zijn hoorders; diegenen over wie hij bezorgd was en hij spreekt precies over deze zelfde dingen. In zekere zin geeft hij een kleine verklaring van *de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan*. Nu, Petrus verklaart uit liefde wat onze houding behoort te zijn, wat we behoren te gevoelen, hoe we behoren te denken in het licht van deze dingen.

Geliefde vrienden, u weet wat vele mensen tegenwoordig zeggen: het is verkeerd om mensen schrik aan te jagen, er is in de prediking geen

plaats voor het bang maken van mensen. Er was een bekende Amerikaanse predikant en hij werd hiervan beschuldigd. Hij zei: 'Bij ons huis, net aan de overkant van de weg, is een veld en het is bekend dat er in dat veld veel giftige slangen zijn.' Het is hen nooit gelukt om ze kwijt te raken. Het waren venijnig giftige slangen. Eén beet ervan en die persoon is dood voordat de dag voorbij is. 'Denkt u dat het een liefdeloze zaak was', zei hij, 'toen onze kinderen klein waren, om ze bang te maken om in dat veld te gaan? Was het geen kenmerk van liefde?' U kunt vele voorbeelden bedenken, zoals een liefhebbende moeder die haar kind bang maakt om de weg op te lopen.

Welnu, Petrus neemt ditzelfde punt op. Toen het zesde zegel geopend werd, eindigt het abrupt, zodat wij erover na kunnen denken. *Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?* Petrus leidt het als volgt in: er zijn veel spotters rondom. Ik hoop dat er geen spotters in deze kerk zijn, maar wij allen hebben dit ongeloof dat in ons hart spot. Dit is het wat de spotters zeiden en dit is het wat de mensen nu denken (als ze het niet hardop zeggen): *Waar is de belofte Zijner toekomst? Want van dien dag dat de vaders ontslapen zijn, blijven alle dingen alsof gelijk van het begin der schepping.* De mensen zeggen: u spreekt over het einde van de wereld en over de tweede komst, hoe Gods Zoon zal komen in grote kracht en heerlijkheid en dat dit het einde van de wereld zal inluiden. We zien er geen enkel teken van. Alles gaat gewoon door. Mensen hebben het geriefelijker. Mensen verdienen meer geld. Steeds minder mensen geloven in die dingen. Spotters zullen opstaan. Jongens en meisjes, op school en voortgezet onderwijs en als je aan het werk gaat, jullie hebben deze spotters ontmoet die zeggen: *Waar is de belofte Zijner toekomst?* Deze dingen gaan door, voor altijd en eeuwig. Waar is er een teken van?

Want willens is dit hun onbekend. De almachtige God zegt dat zij onwetend zijn. En het antwoord dat Petrus geeft is: *Doch deze ene zaak zij u niet onbekend, geliefden, dat één dag bij den Heere is als duizend jaren, en duizend jaren als één dag.* Met andere woorden, de Heere haast Zich niet zoals wij ons haasten. Hij haast Zich niet om deze dingen tot stand te brengen. Hij heeft Zijn gezette tijd, Zijn bepaalde tijd. Het zal allemaal gebeuren. Het zal allemaal komen zoals Hij gezegd heeft, maar *één dag is bij den Heere als duizend jaren, en duizend jaren als*

één dag. De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen. Dit is een favoriete tekst van de Arminianen.

Ik heb het altijd als volgt opgevat. De Heere heeft een volk dat Hij uitverkoren heeft. Hun namen zijn in het boek des levens. Zij moeten allen geboren worden. Zij moeten allen wederom geboren worden. Maar indien de Heere honderd jaar of tweehonderd jaar geleden gekomen was, wat zou er dan geworden zijn van deze uitverkorenen die nooit geboren werden? Welnu, de Heere wilde niet dat enigen van hen verloren zouden gaan, maar dat zij allen tot bekering zouden komen.

Nu, de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Want de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht. Ik denk dat u allen weet wat het betekent. Wanneer een dief komt, stuurt hij u een dag tevoren geen waarschuwing. Het is onverwachts; het is plotseling. *De dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht.* Nu dan, *de grote dag Zijns toorns is gekomen. In welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken die daarin zijn, zullen verbranden. Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?*

Hoewel het zesde hoofdstuk van Openbaring plotseling eindigt, stopt Petrus niet plotseling. Hij spreekt heel eenvoudig, erg duidelijk en heel ernstig over al deze dingen die we gehoord hebben. Aannemende dat wij al deze dingen die we gehoord hebben, geloven, vertelt hij wat onze houding behoort te zijn, wat onze gedachten behoren te zijn, wat ons gedrag behoort te zijn, denkend aan die laatste grote dag, de dag van Gods toorn. *Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen,* zulke vreselijke dingen, zulke dingen die zeker zullen gebeuren, zulke dingen die zeker zullen komen. Nu, hoe hebben deze dingen, die we u vanmorgen hebben voorgesteld, u geraakt? Verwachten wij deze dingen? We behoren deze dingen te verwachten, omdat zij zeker zullen gebeuren.

Laat ons hier een ogenblik bij stilstaan. Ik vraag me af of iemand hier denkt: misschien zullen we niet meer leven als het einde van de wereld komt. Misschien sterven we voor die tijd. De dag van uw dood zal voor

u het einde van de wereld zijn. U bent in de eeuwigheid. *Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede.* Het zal een heerlijke dag zijn voor het volk van God. Het zal een even heerlijke dag zijn voor het volk van God als het een vreselijke dag zal zijn voor de goddelozen.

Het woord van God zegt: *Benaarstigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede.* De ontzaglijke zaak aangaande onze verloren staat is, dat we van nature deze dingen horen en we ons niet benaarstigen. Als ik jullie, kinderen, zou vragen wat het tegengestelde is van dit woord **benaarstigen**, weten jullie wat het is? **Traag** zijn. En er is een Schriftwoord: *Mijn zonen, weest nu niet traag.* Er is een Schriftwoord dat zegt: *Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij (...) geen acht nemen?* Nu, dat is niet benaarstigen; dat is traag zijn. *Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen.*

Toen Robert Murray M'Cheyne over dat woord sprak, zei hij dat hij dacht vele hoorders te hebben die hem niet bestreden; zij verzetten zich niet tegen de waarheden die hij geloofde; zij geloofden elk woord dat hij zei; zij eerden hem; zij eerden de waarheid. Maar hij zei dat zij er **geen acht op sloegen**. Zij ontkenden het niet. Zij verzetten zich er niet tegen. Zij vochten er niet tegen, maar hij zei te denken dat velen van zijn hoorders verloren gingen, omdat zij er geen acht op sloegen. Dat komt dichtbij, om in de kerk te zitten en op zo grote zaligheid geen acht te geven. Van nature benaarstigen wij ons niet. Van nature geven wij geen acht. Van nature horen wij van deze grote en heerlijke zaligheid, misschien bewonderen wij het, maar we geven er geen acht op. Het is de Heilige Geest alleen Die u deze benaarstiging geven kan. Smee de Heere dat Hij u dit benaarstigen geven wil. Ds. Frank Gosden zei: 'Strijdt om in te gaan door de enge poort.' Hij zei: 'U zult niet ten hemel gaan **omdat** u strijdt, doch u zult nooit ten hemel gaan **tenzij** u strijdt.'

Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u. Sommigen van ons zien terug op die dagen toen we voor het eerst bezorgd waren. Terugziende zo vragen we ons af: dit en dat behoorden we te hebben en dit misten wij, maar we waren zeker niet onachtzaam; we benaarstigden ons zeker. We beefden als we dachten aan een verloren eeuwigheid, wanneer we aan onszelf dachten. We

benáárstigden ons. Het was het enige wat van belang was. Dingen mochten er gaande zijn in de wereld, maar wij waren er niet bezorgd over. Eén ding was in ons hart gegraveerd, en we benaarsdigden ons. Maar **wij** deden het niet. Het was niet iets wat wij opgewekt hadden. Het was het werk van de Heilige Geest. Zoekt u te benaarsdigen, geliefde vrienden, in het vastmaken van uw roeping en verkiezing.

Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarsdigt u. Waarnaar? Dit benaarsdigen is niet een proberen om uzelf recht te maken. Het is niet een proberen om God te behagen vanuit uzelf. Het is niet het proberen uw eigen zaligheid vanuit uzelf uit te werken. Maar er is een soort benaarsdigen, een ijver en inspanning in het zoeken van de Heere en een benaarsdigen in het bidden tot Hem. En er is een ijver om Zijn heilig Woord te onderzoeken. Er is een benaarsdigen in het luisteren naar het Evangelie met een uitgestrekte hals.

Verwachtende deze dingen, benaarsdigt u. Is de wereld niet naarstig in haar dwaze zoeken naar plezier, roem, eer en weelde? Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarsdigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede. Dat is het. De grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Benaarsdigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede. Nu, laat ons duidelijk zijn, iedereen in deze kerk zal door Hem gevonden worden. U zult niet in staat zijn te ontkomen. U hebt misschien gedichten gelezen zoals die van Francis Thompson ‘De Hond van de Hemel’¹; hij vluchtte hier en overal om aan God te ontkomen, maar hij kwam erachter dat hij dat niet kon. U zúlt door Hem gevonden worden, en als het nu schijnt dat Hij u nooit gevonden heeft, Hij zal u dán vinden.

Maar o, het is dit: *Benaarsdigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede. ‘Vrede door Zijn kruis heeft Jezus verworven’; vrede tussen een heilig, rechtvaardig God en een schuldige zondaar; vrede in uw geweten; vrede die bestaan zal in die laatste grote dag; vrede waard om er naar te zoeken. Indien we nu maar die vrede in Christus zouden mogen vinden. Het kan nergens elders gevonden worden. Deze Man,*

¹ Vertaling van de Engelse titel ‘The Hound of Heaven’ geschreven door Francis Thompson (1859–1907).

deze heerlijke Man, zal uw Vrede zijn. Daar moet u het zoeken. Maar o, wat een genade, wanneer u en ik ten laatste bevonden worden van Hem in vrede! En *benaarstig u*. Het is het waard naarstig te zijn in ons zoeken. Het is het enige wat van belang is. Al die andere dingen moeten achtergelaten worden.

Benaarstigt u dat gij (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede. De enige wijze waarop u en ik ooit **van** Hem bevonden kunnen worden - dat is, van de Zaligmaker, Christus - de enige wijze waarop wij ooit **van** Hem bevonden kunnen worden in vrede, is wanneer wij door genade **in** Hem gevonden worden. Kent u de begeerte van de apostel: *En in Hem gevonden worde*. Dat ik, een verloren, verdorven, schuldige zondaar, gevonden mag worden in Hem, een almachtige Zaligmaker? Dit is het: *Niet hebbende mijn rechtvaardigheid* - dat zal niet gaan; het is bevekt en besmeurd met zonde; het is niets waard. *Niet hebbende mijn rechtvaardigheid die uit de wet is, maar die door het geloof van Christus is, namelijk de rechtvaardigheid die uit God is door het geloof. Opdat ik Hem kenne, en de kracht Zijner opstanding en de gemeenschap Zijns lijdens, Zijn dood gelijkvormig wordende.*

Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen - de grote dag van Zijn toorn komt en wie zal bestaan - *benaarstigt u dat gij onbevlekt (...) van Hem bevonden moogt worden in vrede*; 'Onbevlekt voor Zijn troon te staan'. Hierover peinzend, waren deze twee regels bij mij:

‘Diegenen, ontdaan van alle verdiensten om op te vertrouwen,
Zijn onderwezen door de Geest om tot Jezus te vluchten.’

Dan zult u in staat zijn te bestaan op die grote dag. Het is waardig herhaald te worden.

‘Diegenen, ontdaan van alle verdiensten om op te vertrouwen,
Zijn onderwezen door de Geest om tot Jezus te vluchten.’

Onbevlekt. Dat is, onze bevelkte, zondige zielen gewassen in het bloed van Christus. We hadden een geval (het komt in me op, het is zo lang geleden dat ik me alle details niet meer kan herinneren) namelijk een meisje die een getuigenis aflegde. Ze had een of andere ziekte, haar hele

gezicht zag er vreselijk uit. Overall waren er die vreselijke, opvallende rode vlekken. De Heere had haar innerlijk overtuigd: zodanig is uw ziel in de ogen van een heilig God, en ze beefde. Ze zei: ‘Heere, wat moet ik doen?’ En de Heere paste dit woord toe: *Geheel zijt gij schoon, Mijn vriendin, en er is geen gebrek aan u.* Dit zijn echte zaken. O, dat er meer zulke tijden als die in de Bethelkerk mogen zijn! Maar het was op Golgotha waar de Zaligmaker, het dierbare Lam Gods, Zijn dierbaar bloed stortte. Wat lezen we? *Opdat Hij haar Zichzelven zou heerlijk voorstellen, een gemeente die geen vlek of rimpel heeft of iets dergelijks.*

Heeft één ding u getroffen? Degene Die uw Rechter zal zijn, is Degene Die uw Zaligmaker is. Dit is de toorn van het Lam die hier de goddelozen treft. Maar voor sommigen onder u geldt dat, als u Zijn aangezicht ziet, dat het dierbare Lam van God voor u geen vreemdeling zal zijn. U zult zeggen: ‘Hoe kan er dan van toorn sprake zijn, wanneer Gij die reeds gedragen hebt aan het kruis?’ O, wees naarstig in deze dingen. Zij zijn het waardig om er ijverig in te zijn.

Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden in vrede. Ik vat het zo op, dat het betekent, het heiligende werk van de Geest. U zult niet volmaakt zijn in uw leven. Uw fouten en gebreken zullen er zijn, maar indien uw hoop op Jezus is en uw belijdenis van Zijn heilige, waardige Naam, benaarstigt u dan hierin dat u die niet onteert. O, wees naarstig om genade te zoeken om tot het einde toe bewaard te worden; genade om te volharden; genade dat uw wandel het Evangelie van Christus waardig mag zijn in vrede.

Openbaring 6 eindigt plotseling. Maar Petrus eindigt niet plotseling. Dit zijn de laatste dingen die hij schreef voordat hij stierf. Hij spreekt van enkele schrikkelijke gebeurtenissen aan het einde van de wereld die aan Johannes geopenbaard waren in het zesde zegel van het boek Openbaring, maar hij vertelt ons liefdevol, vriendelijk wat onze houding behoort te zijn. Nu, moge de genade van God ons bekwamen om hierin te wandelen. *Daarom, geliefden, verwachtende deze dingen, benaarstigt u dat gij onbevlekt en onbestraffelijk van Hem bevonden moogt worden.*

Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Eén van onze gezangen zegt: ‘Vrijmoedig zal ik staan in die grote dag.’ U weet hoe ik gebakerd ben. Als zij dit te Haslingden noemden, zeiden ze gewoonlijk: ‘Vrijmoedig zal ik staan - **u ook?** Echt waar? Het is een vreselijke dag.’ Zo ben ik gebakerd. Maar het is een liefelijk woord. ‘Vrijmoedig zal ik staan in die grote dag.’ Graaf Van Zinzendorf, die opmerkelijke man die het schreef, geeft het antwoord waarom hij gelooft vrijmoedig te zullen staan in die grote dag. Hij zegt:

‘Want wie zal iets tot mijn beschuldiging inbrengen,
Daar ik door Uw bloed vrijgesproken ben,
Van de geduchte vloek en schande van de zonde.’

Welnu, dat is grond om op te staan.

Wie kan bestaan? U zult niet staande kunnen blijven wanneer u op gladde grond staat, of als u op drijfzand bent, of als u niets hebt om op te staan, maar dit is het rotsfundament: het bloed, de gerechtigheid van Jezus. O, om daar door genade gebracht te worden, ‘ontdaan van alle verdiensten om op te vertrouwen, onderwezen door de Geest om tot Jezus te vluchten’, om iets te hebben om op te staan. En iets anders: een bedekking te hebben, een schuilplaats te hebben. Het zondeverzoenende bloed van Christus is een heerlijke zaak. Het is namelijk een fundament om op te staan en het is een toevlucht om onder te schuilen. Nooit sprak onze gezangdichter een woord dat meer waar is als toen hij het noemde: **beschermend bloed.**

Net als Israël in die gewichtige nacht van het Pascha. In zekere mate was dat een grote dag van Gods toorn in het land van Egypte. Er was dood en verderf, *en wie kan bestaan?* Nu, zij wisten het: alleen degenen die achter het bloed waren. Er is dat verhaal (of het nu waar is of dat het een legende is) van die kleine jongen die naar buiten rende en zei: ‘Vader, heeft u eraan gedacht om het bloed aan de deur te doen?’ Dat moge slechts een legende zijn, maar o, om te schuilen achter het bloed. Iets voor uw voeten te hebben om op te staan, een toevlucht, een schuilplaats voor u. *En dat bloed zal ulieden tot een teken zijn aan de huizen waarin gij zijt; wanneer Ik het bloed zie, zal Ik ulieden voorbijgaan; en er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn,*

wanneer Ik Egypteland slaan zal. Dit is de plaag: Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan? Er zal geen plaag onder ulieden ten verderve zijn, wanneer Ik Egypteland slaan zal. Het is geen wonder dat iemand bad:

‘Gezegende Zaligmaker,
Eigen mij in die grote dag als een kind van U.’

Want de grote dag Zijns toorns is gekomen, en wie kan bestaan?

Preek uitgesproken door B.A. Ramsbottom in de morgendienst op de Dag des Heeren, 8 november 2015.

Uit: ‘Bethel Pulpit’, nummer 366.

* * *

HET LIED DER LIEDEREN OF HET HOOGLIED VAN SALOMO (1)

J.R. (Jabez) Rutt is sinds 2007 pastor van de Gospel Standard Strict Baptist kerk te Lamberhurst, Engeland. Enkele malen ging hij reeds in Nederland voor in een Engelstalige dienst en is daardoor bij velen onder ons bekend. Ds. Rutt heeft bewilligd om als adviseur zitting te nemen in het uitvoerend comité van The Gospel Standard Vrienden in Nederland. Hij vormt zo de verbindende schakel tussen de vrienden in Nederland en de kerken gegroepeerd rond het blad The Gospel Standard. Speciaal voor ons blad is hij begonnen om een serie meditaties te schrijven over het Hooglied. Hij schrijft: ‘Ik hoop en bid dat het profijtelijk zal zijn voor uw zielen’.

De godzalige en geleerde Engelse Puriteinen noemde het Lied der liederen² gewoonlijk het heilige der heiligen van de Schriften. Dit is uiteraard een vergelijking met het heilige der heiligen waar de hogepriester eenmaal per jaar inging. Het is op dezelfde wijze als dat Jezus Christus de Koning der koningen en de Heere der heren genoemd wordt. Het wordt het Lied der liederen genoemd, omdat geen ander lied op aarde ermee vergeleken kan worden. Dit boek is heilige Hebreeuwse

² Of Hooglied, zie kanttekening 1 bij Hoofdstuk 1 vers 1.

dichtkunst hetwelk de Heilige Geest Salomo inspireerde te schrijven toen hij deze heilige zaken zelf had ondervonden in zijn eigen ziel.

Sommige van de moderne verklaarders zeggen ons dat het geschreven is toen Salomo in het huwelijk trad met de dochter van Farao. Deze zienswijze is geheel verkeerd. Dit boek is door Salomo geschreven toen hij als een arme zondaar door de Geest openbaringen ontving van de Persoon en het werk van Jezus Christus de Zoon van God. Er is geen onderwerp meer heilig voor Gods levende huisgezin dan dit.

Ik herinner me goed, toen ik onder de wet was in dat eerste werk van de Geest in de ziel, toen mijn ziel eerst herschapeu was en ik mijn verloren zondige toestand begon te gevoelen, dat ik op een dag dit kleine boek las en de Bijbel sloot en zei: 'ik begrijp geen woord van wat ik gelezen heb'. Het kwam bij mij over als een zeer vreemde taal die ik niet kon doorgronden. Maar nadat de Heilige Geest de Persoon van Christus aan mij openbaarde en ik daarna dit boek las o, wat een verschil, de zoetheid, de geur van deze gewijde woorden, in het bijzonder de gebeden in het eerste hoofdstuk: *Hij kusse mij met de kussen Zijns monds; want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn* (Hoogl. 1:2). Dit was nu juist de begeerte van mijn ziel. *Trek mij, wij zullen U nalopen* (Hoogl. 1:4). Dat is precies wat ik voelde, en nodig was voor de Heere om mij aan Zijn voeten te brengen. Hoogl. 1:7: *Zeg mij aan, Gij Dien mijn ziel liefheeft, waar Gij weidt, waar Gij de kudde legert in den middag; want waarom zou ik zijn als een die zich bedekt bij de kudden Uwer metgezellen?* Dit zijn de gebeden van een waarlijk levende ziel, de bruid van Christus.

In dit hele Lied lezen we van de Liefste en de bruid. De Liefste is de Zoon van God geopenbaard in het vlees, Jezus Christus. De bruid is de wedergeboren gelovige die ertoe gebracht is om, door het geloof, haar geliefde Jezus Christus te mogen zien en te mogen liefhebben. Waar geloof is een geloof dat door de liefde werkt; Galaten 5:5-6: *Want wij verwachten door den Geest uit het geloof de hoop der rechtvaardigheid. Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch voorhuid, maar het geloof, door de liefde werkende.* Mijn waarde geliefde vrienden, hebben wij deze geest der liefde? Dit is een kenmerk en bewijs van een waar werk der genade in het hart. 1 Johannes 3:23-24:

En dit is Zijn gebod, dat wij geloven in den Naam van Zijn Zoon Jezus Christus, en elkander liefhebben, gelijk Hij ons een gebod gegeven heeft. En die Zijn geboden bewaart, blijft in Hem, en Hij in denzelven. En hieraan kennen wij dat Hij in ons blijft, namelijk uit den Geest, Dien Hij ons gegeven heeft.

Moge de Heere, wanneer we over dit boek mediteren, ons opwekken tot een grotere naarstigheid aangaande de zaken van onze ziel en onze verhouding tot God.

Pastor J.R. Rutt

* * *

EEN BRIEF VAN JAMES BOURNE

Lieve W. B.

De laatste tijd ben ik heel erg bestreden en neerslachtig geweest. Alleen de Heere weet waarom u, samen met anderen, zo onophoudelijk in mijn gedachten bent en waarom ik zo veel voor u moet bidden. Ik weet niet of ik ooit weleens eerder zulke vloedgolven van verdriet en vrees gevoeld heb. Toen ik deze gevoelens had, leidde de Heere mij tijdens het lezen 's ochtends tot deze woorden: *Hij heeft machtigen van de tronen afgetrokken, en nederigen heeft Hij verhoogd. Hongerigen heeft Hij met goederen vervuld; en rijken heeft Hij ledig weggezonden.* (Luk. 1: 52-53).

Dit heeft mij zeer bemoedigd en tijdens mijn meditatie kwamen de volgende woorden op een zoete wijze in mijn hart: *Doch ik zou naar God zoeken, en tot God mijn aanspraak richten; Die grote dingen doet, die men niet doorzoeken kan; wonderen, die men niet tellen kan; Die den regen geeft op de aarde, en water zendt op de straten; Om de vernederden te stellen in het hoge; dat de rouwdragenden door heil verheven worden. Hij maakt te niet de gedachten der arglistigen; dat hun handen niet een ding uitrichten. Hij vangt de wijzen in hun arglistigheid; dat de raad der verdraaiden gestort wordt. Des daags ontmoeten zij de duisternis, en gelijk des nachts tasten zij in den middag. Maar Hij verlost den behoeftige van het zwaard, van hun mond,*

en van de hand des sterken. Zo is voor den arme verwachting; en de boosheid stopt haar mond toe. (Job 5: 8- 16).

Psalm 107 was ook tot grote bemoediging voor mij. De woorden: *Maar Hij brengt den nooddrufte uit de verdrukking in een hoog vertrek (..) De oprechten zien het, en zijn verblijd* werden zo onuitsprekelijk en persoonlijk toegepast, dat die mij uitermate vertroostten met een zoet gevoel van de liefde, goedertierenheid en zorg des Heeren. Het laatste vers was de kroon op het geheel. Dit vers toonde mij de onuitsprekelijke liefde van Christus tot Zijn bestreden volk. Dit vers toonde dat ik één van dat volk ben. Toen ik over deze hemelse uitstorting van Christus' eeuwige liefde nadacht, Die mij zo helder uit mijn verdriet verlost heeft, werden deze woorden vriendelijk in mijn hart gefluisterd: *Is er een smart gelijk het Mijne?* (vgl. Klaagl. 1: 12). In deze woorden hoorde ik de stem mijns Liefsten, om mijn verdriet te dempen. Hij wilde mij op het hart drukken dat mijn zonden Zijn smart hadden veroorzaakt. Het was nodig dat ik mijzelf zou vernederen. Hij wilde mij leren dat ik alleen op Zijn soevereine genade moest zien, die mij bezocht heeft in zo'n ellendige toestand. Het werkte berouw en goddelijke droefheid en ik voelde een onuitsprekelijke tederheid ten opzichte van Hem. En dat terwijl ik ertoe geleid werd om mij net als Job te verfoeien en berouw te hebben in stof en as. Ik weet niet of ik ooit weleens eerder zo'n zoet teken heb ontvangen. Maar mijn veranderingen [van toestand] zijn er vele. Vanuit alle hoeken kwamen er zaken op, die er de oorzaak van waren dat de wolken zich samenpakten. Zo dreigde er weer een nieuwe storm aan te komen. Toen echter de avond kwam, werd ik, naar ik meen door de Heere, tot deze woorden geleid om deze morgen te lezen: *En de hand des Heeren was met hem. (Luk. 1: 66).* Ik kreeg eerst een gezicht op Samuel toen hij nog jong was. De hand des Heeren was met hem en leidde hem door al zijn moeilijkheden heen. Toen dacht ik na over David, toen hij voor het eerst aan Saul werd voorgesteld. Hoe de hand des Heeren met hem was en hem door al zijn moeilijkheden heen leidde. De geschiedenis van Jozef laat ons ook zien dat Gods macht boven alle dingen staat. Jakob werd, hoewel hij buiten de deur gezet werd, toch beschermd en bewaard, zodat hij na twintig jaar weggeweest te zijn weer terugkomt. Zijn goederen waren zeer vermenigvuldigd. Naomi zei dat zij niet meer Naomi genoemd moest worden, maar Mara, omdat de Heere haar grote bitterheid had aangedaan. Maar als je het einde van het

boek Ruth leest, dan zie je dat de hand des Heeren ten goede van Zijn volk is geweest.

Ik zag dat Psalm 89 een zoete sleutel voor mijn tekst was: *Gij hebt een arm met macht; Uw hand is sterk, Uw rechterhand is hoog. Gerechtigheid en gericht zijn de vastigheid Uws troons; goedertierenheid en waarheid gaan voor Uw aanschijn henen.* (vers 14-15). De hand des Heeren kan opgemerkt worden als God kennis van de zaligheid geeft door de vergeving van de zonden. Wij kunnen ons amper indenken dat het mogelijk is dat wij ooit zo'n gelukkige dag zullen beleven. Toch brengt de hand des Heeren dit tot stand en dit laat ons zien dat het niet door kracht, noch door geweld, maar door de Geest gewerkt zal worden in het hart. Hij laat zien dat deze dierbare gift alleen gegeven wordt aan hen die in duisternis en schaduwen des doods gezeten zijn, opdat zulke arme schepselen als u en ik vrede zouden kunnen hebben.

Wat u ook moge denken, ik voelde werkelijk dat er geen grotere zondaar is dan ikzelf. Vanwege de diepe zelfverfoeing die met dit gezicht gepaard ging, geloof ik dat het de Geest van God was, Die mij dit liet zien. Toen ik klaar was met lezen, ging ik naar mijn vriend Mr. Maddy en vertelde hem over mijn neergebogen toestand en over het verdriet waaronder ik gebukt ging. Hij probeerde mij op te vrolijken en zei: 'Dit verdriet is ten goede.' Ik was verplicht om mijn werk te doen en toen ik Portman Square opliep, zei ik heel bedroefd: 'Heere, is het waar wat mijn vriend gezegd heeft? Is datgene wat ik gevoeld heb, Uw werk? Bent U mij aan het verootmoedigen? Dit zei ik heel bedroefd en ik zei nog: 'Zijn alle goede zaken die U mij beloofd hebt dan toch geen waarheid geweest?' Ik voelde wel dat dit nauwelijks zo zou kunnen zijn, hoewel mijn vrees alweer gereed stond om aan deze gedachten toe te geven. Maar juist op dat moment werden deze woorden in mijn hart gefluisterd: *Hij zal u verhogen te Zijner tijd* (vgl. 1 Petr. 5:6). Met deze woorden kreeg ik de allerzoetste terugkomst van Christus' goedertierenheid die ik maar kan uitdrukken. Het deed mij smelten in tranen van berouw en dankbaarheid. Het liet mij mijzelf nog verwerpelijker voelen in mijn eigen ogen. Dit liet mij mijzelf veiliger voelen in de eeuwige liefde van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest dan ik ooit kan beschrijven. Mijn gedachten van lof en aanbidding

erkenden direct de oneindige genade van de Heere. Hij heeft op de ellendige toestand van Zijn dienstknecht neergezien en Hij heeft mij laten zien dat ik in de wereld verdrukking zal hebben. Maar in Hem zal ik altijd een Vriend hebben.

Deze Vriend wil ik u van harte aanbevelen. Ik weet van uw vrees en ik weet zeker dat uw vrezes vermenigvuldigd zullen worden en dat u nog enige bittere pijnen in uw geweten zult hebben wanneer de dood en de hel zullen naderen. Ik vind deze vrezes overweldigend. Maar de hand des Heeren zal met u zijn en zal u ondersteunen en aan u bekend maken dat Hij voor ons een *Hoorn van zaligheid heeft opgericht*. Daarmee zal Hij al Zijn en onze vijanden aan de kant schuiven. Hij zal betonen dat, hoe verborgen of klein het begin ook moge zijn, Hij toch door Zijn macht en hand *de hoofdsteen zal voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij denzelven!* (Zach. 4: 7). U zult natuurlijk zeggen: ‘Waarom vertelt u me dit allemaal?’ Ik vertel dit omdat ik zo onophoudelijk aan u denk in het gebed. Ik denk dat ik zulke tekenen ten goede gezien heb die met uw zaligheid gepaard gaan.

Uw liefhebbende vriend,

Londen, 14 februari 1842

James Bourne.

Uit: ‘Life and Letters of James Bourne’, Gospel Standard Trust Publications

* * *

GETUCHTIGD, MAAR NIET VERNIELD

Een brief van Charles Hemington (1830-1904)

Devizes, 30 januari (jaar onbekend)

Mijn lieve vriend,

Zondag vond ik een Schriftgedeelte dat mijn toestand nauwkeurig beschreef. In verleden tijden heb ik in dezelfde gezegende Schrift troost gevonden en zondag werden de woorden tijdens het preken als een verzachtende pleister op mijn wonden gelegd. De Heere zegt door de

mond van de profeet Jesaja: *want Ik heb geweten, dat gij gans trouwelooslijk handelen zoudt, en dat gij van den buik af een overtreder genaamd zijt. Om Mijns Naams wil zal Ik Mijn toorn langer uitstellen, en om Mijns roems wil zal Ik, u ten goede, Mij bedwingen, opdat Ik u niet afhouwe.* (Jesaja 48:8-9). O, wat voel ik toch dat dit echt een ernstige waarheid is! Dit is toch de waarheid voor het hele huisgezin van genade! Wat een overtreders zijn zij toch allen geweest van de baarmoeder af! Hoe trouweloos hebben zij zich toch gedragen tegenover God! En dat niet alleen in hun onwedergeboren staat, maar ook nadat zij door genade geroepen zijn. De overtredingen die ik bedreven heb nadat ik de Heere heb leren kennen, beroeren mij duizendmaal meer dan al de zonden die ik bedreven heb voordat ik door genade geroepen ben. God heeft mij, sinds ik Zijn Naam belijd, door Zijn genade bewaard voor het uitwendig vallen, maar de afvalligheid van mijn hart en de vele zonden tegen licht en kennis zijn steeds weer voor God genoeg redenen geweest om mij naar Zijn oneindige rechtvaardigheid voor eeuwig af te snijden. Maar dan zegt de Heere ons dat Hij al deze dingen al wist voordat wij geboren waren in deze wereld. Hij wist op een volmaakte wijze dat wij trouweloos *zouden zijn* en ons hele leven lang op ontelbare manieren schuldig *zouden worden*. Toch zegt Hij: *Om Mijns Naams wil zal Ik Mijn toorn langer uitstellen ... opdat Ik u niet afhouwe.* O, wat laat dit toch weer op een gezegende manier zien, zoals Hart het uitdrukt:

‘Het zijn niet de goede werken, de goede aard, noch de goede zielsgesteldheden;
Maar het komt allemaal van de genade. Alles komt van het Lam.’

Als je de verkiezing weg zou nemen, dan zou ik geen hoop hebben. Niets kan het hart van Jehovah bewegen of bevooroordeelen met betrekking tot de waarheid van de goddelijke gemeenschap. *Hij haat het verlaten* (Mal. 2:16). *Maar is Hij tegen iemand, wie zal dan Hem afkeren?* (Job 23:13). Maar dan zegt de Heere verder in hetzelfde hoofdstuk (48:10) van Jesaja: *Ziet, Ik heb u gelouterd, doch niet als zilver, Ik heb u gekeurd in den smeltkroes der ellende.* Wat laat dit ons weer duidelijk zien dat, hoewel de Heere teveel van Zijn volk houdt dan dat Hij hen zou verwerpen, Hij toch de zonden in hen haat. Daarom zal

Hij hen in de oven brengen, om hen te kastijden vanwege hun dwaasheid.

Met mijn arme, zwakke liefde in de Heere. Geloof me,
Ik ben in oprechtheid de uwe,

C. Hemington

Uit: 'The Gospel Standard', september 2016

* * *

HET BLOED VAN JEZUS

Edward Carr werd geboren op 26 mei 1851 en overleed op 10 januari 1920. Hij was predikant van The Gospel Standard Strict Baptist gemeente te Bath, in Engeland. Hij schreef de volgende meditatieve gedachten over het bloed van de Heere Jezus Christus.

Die godsdienst die getuigt van het bloed van Jezus vanuit een bevindelijke kennis met haar krachtadigheid, wordt bespot en veracht op deze huidige dag. Vandaar dat het zeer noodzakelijk is goed gefundeerd te zijn in de waarheid aangaande het grondbeginsel en het middelpunt van de geschiedenis van de kerk, dat Zijn bloed de koop prijs was voor haar verlossing. Verschillende belangrijke punten moeten genoemd worden. Het bloed van Jezus is:

1. Dierbaar bloed (1 Petr. 1:19)

Het is dierbaar in zijn oorsprong. Het heilig lichaam van Jezus gaf Zijn leven (*het bloed is de ziel*³) en de fontein waaruit het kwam was Zijn doorstoken, gebroken hart. Zijn bloed is dierbaar in zijn vloeien; de doornen, de nagels, de speer, deze allen openden deze bloedfontein; het bloed van Jezus vloeit vrij en vol voor behoeftige zondaren. Bovenal is het dierbaar in zijn toepassing. Gesprenkeld voor de troon geeft het

³ In de Engelse vertaling van Deuteronomium 12:23 staat: *for the blood is the life (want het bloed is het leven)*. In onze vertaling staat *want het bloed is de ziel*.

toegang; toegepast aan het hart heelt en verzacht het; toegepast aan de consciëntie reinigt het van de schuld der zonde. Vervolgens is dit bloed:

2. Zegevierend bloed

Zij hebben overwonnen door het bloed des Lams (Openb. 12:11). Satan en zonde zijn overwonnen. Verder, het bloed van Christus is de grond van Christus' voorbede en geeft Zijn gebed zijn zegevierende kracht, want *door Zijn eigen bloed* is Hij, *eenmaal ingegaan in het heiligdom, een eeuwige verlossing teweeggebracht hebbende* (Hebr. 9:12). Zijn bloed is ook:

3. Reinigend bloed

Het reinigt van alle zonde (1 Joh. 1:7) en reinigt de consciëntie van de dode werken om de levende God te dienen (Hebr. 9:14), wegnemend de schuld van onze ongerechtigheid en die verontreiniging en schuld welke al onze beste werken aankleven. Door Zijn bloed is er vergeving van zonden van bedrijf en nalatigheid. Het is bovendien:

4. Verkrijgend bloed

Het is de prijs der verlossing voor degenen die verlost werden (met ander woorden, opnieuw gekocht) *door het dierbaar bloed van Christus, als van een onbestraffelijk en onbevlekt Lam* (1 Petr. 1:19). De kerk van de Eerstgeborene was verlost door het bloed van het Paaslam en het tegenbeeld is de kerk *welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed* (Hand. 20:28). Verder is het bloed van Jezus:

5. Vergevend bloed

Vergeving is het gevolg van de verlossing. *In Welken wij hebben de verlossing door Zijn bloed, namelijk de vergeving der misdaden, naar den rijkdom Zijner genade* (Ef. 1:7). *Zonder bloedstorting geschiedt geen vergeving* (Hebr. 9:22), maar het bloed neemt zo volkomen de zonde weg van die gelukkige zielen voor wie Hij stierf, dat de Heere niet anders dan overvloedig vergeven kan. Ten laatste, het bloed van Jezus is:

6. Vrede brengend

Het maakt vrede (Kol. 1:20) door de oorzaak van het geschil weg te nemen en het spreekt van vrede (Hebr. 12:24) wanneer het toegepast wordt aan de consciëntie.

Uit: 'The Gospel Standard', september 2014

* * *

EEN KORTE LEVENSBESCHRIJVING VAN DS. F. L. GOSDEN

Ergens in 1916 stonden twee dokters bij een ernstig zieke jongen. Het was de 26-jarige Frank Gosden. Deze Frank werd in 1914 door de Engelse regering opgeroepen om als soldaat te gaan strijden in Frankrijk. Maar de ontberingen aan de frontlinies waren groot. Frank werd ziek en moest worden opgenomen in een veldhospitaal. Twee dokters stonden bij zijn bed en keken zeer bezorgd: 'Die jongen moet naar huis. Hier kunnen we niets meer voor hem doen', zei de ene dokter tegen de andere. 'Maar,' zo antwoordde de andere dokter, 'thuis kunnen ze ook niets meer voor hem doen.' Frank Gosden hoorde de dokters tegen elkaar praten. Geen hoop meer. En toch was er hoop. Voordat Frank ziek werd en moest worden opgenomen had de Heere hem bemoedigd. Onder het lezen van Psalm 91 had de Heere hem beloofd dat hij weer terug zou keren naar Engeland en dat hij daar nog enkelen van Zijn volk zou ontmoeten. Er leefde nog iets anders in zijn hart: een door de Heere gewerkt verlangen Zijn woord te verkondigen.

Frank Luther Gosden werd op 5 augustus 1890 in de Engelse kustplaats Brighton geboren. Het gezin Gosden was een groot gezin: Frank had 13 broertjes en zusjes. Maar ook een biddende moeder. In 1898, Frank was toen 8 jaar, schreef zijn moeder eens: 'Het ontroert mij als ik mijn kinderen zie. Goed gekleed en gevoed. En ik bid dat ik de kracht en de wijsheid mag krijgen die kinderen een goede opvoeding te geven en ook dat het ze aan niets zal ontbreken. Maar er is een ding dat ik echt van de Heere begeer. Namelijk dat ze de Heere mogen dienen.'

Frank schreef er later van dat hij van zichzelf de Heere nooit zou hebben gezocht. Maar de Heere zag naar hem om. Tot zijn 15e probeerde hij én

de Heere én de wereld te dienen. Totdat hij werd opgeschrikt door de plotselinge dood van een jongen die ongeveer even oud was als hij.

‘De vrees voor de dood en eeuwigheid namen mij zo in beslag, dat ik geen verlichting kon vinden. Schuld en veroordeling achtervolgde mij en mijn gezondheid begon achteruit te gaan. Mevrouw P. (de huishoudster) werd bezorgd, en door haar vriendelijkheid werd ik al snel meer door haar beïnvloed en ik begon de diensten in de kerk van Park Road bij te wonen. Echter, van mij gold:

‘Niet alle uitwendige vormen op aarde,
 Noch rituelen die God heeft gegeven,
 Noch de wil van de mens, noch bloed, noch geboorte,
 Kan een ziel in de hemel brengen.’

Ik deed een oprechte en vastberaden poging om mijzelf te reformeren, maar het bleek dat *hetgeen uit het vlees geboren is, vlees is*, zodat ik daar niet bovenuit kon komen. De wet werkt echt toorn. Mijn hart kwam vreselijk in opstand tegen de soevereiniteit van God: *Waarom hebt Gij mij also gemaakt?*

Hij was in deze tijd niet geheel zonder nepen in zijn geweten, want hij vertelde een keer dat, wanneer hij met zijn vrienden op het veld tegenover de kerk aan het voetballen was, hij de mensen naar binnen zag gaan om de doordeweekse dienst bij te wonen, en iets zei hem om zijn kameraden te verlaten en op de achterste bank van de kerk te gaan zitten, en voor die tijd was zijn geweten gesust.

‘Rond 1910 verhuisde ik naar Ardingly, en ik hoopte (zo mogelijk) het gehele juk af te werpen. Meneer S. was een oprechte man, die netjes leefde, een Congregationalist (kerkgenootschap waarbij de afzonderlijke gemeenten een grote vrijheid hebben). Ik begon de diensten van dat kerkverband bij te wonen. Hun vriendelijkheid, muziek en verdraagzaamheid versterkten mijn vijandschap tegen de soberheid van de Goddelijke soevereiniteit. Op een gedenkwaardige dag des Heeren nam een student van een London College als tekst: *Zo is het dan niet desgenen, die wil, noch desgenen, die loopt, maar des ontfermenden Gods* (Rom. 9: 16). Omdat hij echter niet in staat was om iets met deze tekst te doen, gaf hij het op. Maar het gaf mij niet op! Ik leek

vermorzeld te zijn tussen mijn schuld en hulpeloosheid en de rechtvaardigheid van een toornig God. Omdat mijn 'willen' en 'lopen' mij wanhopig deden voelen, was het laatste stuk van de tekst voor mij verborgen: *Maar des ontfermenden Gods*. Terwijl ik op een avond op de eenzame weg liep, kwam er in mijn hart een wonderlijke inwerking: Ik werd tot dit besluit gebracht, dat hetgeen ik nodig had, verlossing was, een *vrije* verlossing. Toen ik bij een lantaarnpaal kwam, pakte ik Gadsby's Hymnboek en opende het bij nummer 331:

‘Overal omringd door strikken,
Sta ik op het onzekere levenspad;
Goddelijke Zaligmaker, verspreid Uw licht,
Om mijn voetstappen goed te begeleiden.’

De Heere maakte die hymn het gebed van mijn hart en verspreidde genadig Zijn licht en gaf godzalige smart en berouw. Mijn gebed werd voor Hem uitgestort gelijk Jona's gebed, ik voelde dat het ‘tot U kwam, tot in Uw heilige tempel’. Toen verstond ik het laatste deel van de tekst *maar des ontfermenden Gods*. De wet des Geestes des levens in Christus maakte mij vrij van de wet van de zonde en des doods (vgl. Rom. 8:2). Een nieuw lied was in mijn mond; de bomen schenen in hun handen te klappen.’

Vier jaar later moest hij als soldaat naar Frankrijk om daar tegen de Duitsers te strijden. De jonge Frank was werkelijk eenzaam.

Op zekere tijd kreeg zijn moeder niet de gebruikelijke brief die haar zoon gewoon was te sturen, en zij moest twee weken wachten op nieuws. Zij begon heel bezorgd te worden, maar toen zij in de tuin stond, vloog er een groep musjes voorbij en zij hoorde een stem, alsof iemand tot haar sprak en die stem zei: *Hij is meer waard dan vele musjes*. Haar angst ging weg en zij kreeg snel daarna weer de gewoonlijke brief van haar zoon.

Frank keerde in 1918 behouden terug naar Engeland.

1919

‘Er werd in 1919 voorgesteld om een kruis op te richten in Ticehurst, om degenen te herdenken die in de oorlog gevallen zijn. Meneer Cooper vroeg mij of ik geld wilde verzamelen voor dat doel, waarop ik

onmiddellijk ja zei. Op de terugweg naar huis kwam er in mijn geest een hele ernstige meditatie met betrekking tot het kruis van Christus. Het had een uitwerking die ik nooit zal vergeten en de uitwerking was zo groot, dat het voor mij onmogelijk was om geld te verzamelen voor iets wat opgericht zou worden om mensen die in de oorlog gevallen waren te eren. De overdenkingen over het kruis van Christus gingen voort, en 's nachts werd ik wakker met een bijzonder ernstige invloed in de kamer en in mijn hart. Terwijl ik net wakker was, vroeg ik mij af wat dat te betekenen had. Toen kwam er een gevoel van schuld, bange voorgevoelens, een ernstige overdenking. Zonder inspanning van mijn verstand scheen het alsof elke verkeerde gedachte, elke twijfelachtige daad, ja, alles waarmee ik op een zondige manier bezet was, en alles wat ik op een zondige manier gedaan had, voor mijn geest gebracht werd. Ik werd in een wolk gehuld en bevond mij in een gevoel van schuld. Maar toen ik bijna dreigde overstroomd te worden, werd het kruis van Christus voor mijn geloofsoog gebracht, en toen ik vervuld scheen te zijn met overtuiging van zonde, kwam er op mijn geest een kracht, een heilige kracht om mijn zonden te belijden, en een geest van berouw. Zonder enige inspanning van mijn verstand scheen mijn ziel zichzelf als het ware te 'leggen' in de Persoon van Christus. De wolk waar ik in gehuld werd, de duisternis en de schuld die ik gevoeld had scheen voelbaar weg te gaan en *de Zon der Gerechtigheid ging op in mijn hart met genezing onder Zijn vleugelen*. Toen zo de zonde uit mijn geweten werd gehaald, was de gevoelige verlichting als een opengesneden ontstoken zweer. Mijn gehele ziel was verlost. Ik lag daar met de vrede van God in mijn geweten, die inderdaad alle verstand te boven gaat. En ik zei tegen de Heere: 'Is er nog meer, Heere? Doorzoek mij, en laat er niets achterblijven.'

Hij werd niet meteen predikant. Er lag een weg voor hem waarbij hij werd afgebroken. Een weg waarin eigen wil eraan moest en een weg waarin eigen onbekwaamheid moest worden ingeleefd. Eerst in 1937, bijna 20 jaar nadat hij weer in Engeland was terug gekeerd, werd F. Gosden bevestigd als predikant in de Strict Baptist Chapel van Shovers Green. In 1940 werd hij predikant van de gemeente te Heathfield. Hij stond daar tot 1958. In dat jaar nam hij een beroep aan naar zijn geboorteplaats: Brighton. Hij was toen 68 jaar. Toch mocht hij in Brighton tot kort voor zijn sterven bijna elke zondag Gods Woord

verkondigen. Ds. Gosden was bijna 90 jaar toen voor hem de dag kwam dat hij van zichzelf werd verlost. Zes weken daarvoor was zijn echtgenote hem door de dood ontvallen. Hij mocht haar met jaloersheid nastaren. Een van zijn kinderen schrijft over de laatste levensdagen van Ds. Gosden het volgende:

Hij bracht in 1979 de kerstdagen met ons door. Hij leek heel fit en goed in zijn doen te zijn en deed zijn dagelijkse wandeling. Hij bleef in een gezonde toestand tot begin januari, toen hij onwel werd en de dokter erbij werd geroepen. Hij scheen op het eerste gezicht goed te reageren op de behandeling, maar na een paar dagen werd het duidelijk dat hij niet meer geholpen kon worden.

Een paar dagen voor zijn sterven werd Rutherford voor hem geciteerd:

‘Ik sta op Zijn verdienste;
Ik weet geen ander fundament.’

Waarop hij antwoordde: 'Dat is een prachtige hymn!' en na een stilte zei hij: 'Ik kan nu niet lezen.' 'Hoewel u niet kunt lezen, kunt u wel mediteren', zeiden wij. 'Ja,' antwoordde hij, 'ik was aan het mediteren over de erfenis die Christus in Zijn volk heeft, en de erfenis die zij hebben in Hem.' Een andere keer probeerde hij met moeite te zingen:

‘Hoor, mijn ziel, het is de Heere.’

En hij overdacht met duidelijk vermaak dit vers:

‘U zult spoedig Mijn heerlijkheid zien,
Wanneer het werk der genade gedaan is.’

Hij verloor geleidelijk zijn bewustzijn en overleed op zondag 20 januari, slechts zes weken na zijn vrouw.

Uit: ‘Life, letters and sermons of Frank L. Gosden’

GODDELIJKE LEIDINGEN MET EEN KIND (1)

Dit verslag is de bekering tot God, op een zeer jonge leeftijd, van mevrouw A. B. (Alicia) Hoblyn uit Bath, dat tijdens haar leven anoniem is uitgegeven. Ze heeft meer dan 150 uitgaven geschreven, waaronder: 'Traktaatjes voor de mensen' en 'Niets om te betalen'. Ze stierf op 26 juni 1896 in de leeftijd van 83 jaar.

Lang geleden leefde er een klein meisje die Amy heette, zij had een lieve vader en moeder en een heleboel broers en zussen. Ze was een zeer intelligent kind en kon al heel goed lezen toen ze nog maar vijf jaar oud was. Ze was ook erg dol op haar pop en had al snel uitgevonden hoe ze mooie kleren voor de pop kon knippen, zonder anderen tot last te zijn. Ze was een goed gehumeurde kleine meid en hield ervan om anderen te helpen, daarom was ze favoriet bij haar broers en zussen, maar Amy was geboren met een boos hart. Dit boze hart uitte zich op allerlei manieren, zoals je wel zult merken als ik meer over haar vertel, want ik begon haar te leren kennen toen ze nog maar vijf jaar oud was.

Op een dag hoorde Amy dat haar oom Richard komen zou, ergens ver vandaan, om haar vader en moeder te bezoeken. Alle kinderen waren erg verheugd toen zij dit nieuws hoorden en waren benieuwd wat voor een iemand oom Richard is. De ene hoopte op vrijaf zolang hij zou blijven, een ander hoopte op een ritje op zijn paard, ieder kind hoopte op iets waar hij of zij het meeste van hield. Eindelijk arriveerde oom Richard en groot was de vreugde, ondanks dat hij een lange oudere man was, want hij hield evenveel van een potje stoeien als van het kleinste kind. Niet lang daarna viel het de kinderen op dat hun ouders niet zo blij met hem waren, want oom Richard wilde gezinsgebed en met de kinderen over God praten, maar hun ouders vonden dit niet goed. Elke keer als oom iets zei leek het wel of het hele gezin eronder te lijden had. Nu heb ik je verteld dat Amy een klein intelligent meisje was en al snel had ze door dat hetgeen oom zei, haar moeder erg boos maakte. Ze was erg benieuwd naar de reden, daarom zocht ze kleine gelegenheden op om met haar oom te praten en dit verheugde hem zeer.

Toen Amy merkte dat haar vragen oom vergenoegde, zeer waarschijnlijk niet om hem te misleiden, ging ze meer vragen. Elke ochtend mocht ze in zijn kamer komen als hij aan het scheren was en

dan las hij een hoofdstuk uit de Bijbel hardop voor. Amy had hier een zeer groot genoegen in en dacht elke dag veel na over dingen die ze zou vragen, zodat oom deze kon uitleggen.

De allereerste ochtend toen ze de kamer van haar oom inging kreeg ze van hem een kleine Bijbel met haar eigen naam erin geschreven. Ze was hier heel erg blij mee, want ze had alleen op school een Bijbel tot haar beschikking, maar heeft nooit een eigen Bijbel gehad. Toen ze haar oom vele malen had bedankt en het boek van alle kanten, vanbinnen en vanbuiten, bekeken had, zei hij dat ze hoofdstuk drie van het Evangelie naar de beschrijving van Johannes moest opzoeken en hardop voorlezen. Toen ze hiermee klaar was, zei haar oom: 'Amy, ik denk niet dat je begrijpt wat je gelezen hebt?' 'Dit hoofdstuk niet oom,' zei Amy, 'maar het verhaal van Adam en Eva begrijp ik wel.' 'Nou, vertel eens over hen,' zei haar oom. 'Waarom,' zei Amy, 'God schiep hen goed en plaatste ze in een grote mooie tuin. Hij zei dat ze van alle vruchten mochten eten, behalve één appel en toen kwam satan en hij raadde Eva aan om er wel van te eten en toen luisterde ze naar hem in plaats van naar God.' 'En wat gebeurde er toen?' vroeg haar oom. 'Oh, toen at Adam er ook van en God was heel boos op hen allebei en stuurde ze de hof uit. Was het niet heel dwaas en onvriendelijk om zich zo tegen God te gedragen?' 'Ja,' zei haar oom, 'dat was het zeker en ik neem aan dat jij dat niet gedaan zou hebben?' 'Nou,' zei Amy, 'ik heb er vaak over nagedacht en als ik net zoals Eva in die mooie hof zou zijn, dan zou ik daar gebleven zijn en mijzelf niet laten wegsturen omwille van een appel.' 'Wacht eens even, Amy,' zei haar oom, 'daar moet ik je een klein verhaaltje over vertellen: Er was eens een oude man en zijn vrouw. Ze waren erg arm en leefden daarom in een armzalig huisje. Op een dag was de oude man aan het mopperen, omdat het haardvuur zo slecht brandde en zij begon te klagen dat ze zo weinig te eten hadden. 'Al onze pijn en armoede hebben we te danken aan die waardeloze Eva,' zei de oude man. 'Zij heeft al deze ellende, door het eten van een appel, op ons doen komen.' 'Ik weet zeker,' zegt zijn vrouw, 'als ik in die mooie hof was geplaatst, dan zou ik tevreden zijn geweest en niet alles verloren hebben omwille van een appel.' Op dat moment liep er een dame langs hun deur, die deze oude mensen regelmatig bezocht, en alles hoorde wat ze zeiden. Ze bedacht een klein plannetje en ging naar binnen om hen te spreken. Na een poosje gepraat te hebben vroeg ze hen of zij de

volgende dag wilden komen eten. Het oude echtpaar was erg verheugd en op het afgesproken tijdstip waren ze bij het huis van de dame. Een heerlijke warme maaltijd stond gereed met de deksels op elke schaal. Toen ze zaten kwam de bediende en nam alle deksels van de schotels, behalve van één die in het midden van de tafel stond. ‘De vrouw des huizes,’ zei ze, ‘hoopt dat het eten goed zal smaken en u zichzelf goed zal vermaken, maar zij wenst dat de schaal in het midden van de tafel niet aangeraakt noch erin gekeken zal worden.’ De bediende verliet de kamer en de oude mensen begonnen te eten. Op het moment dat ze verzadigd waren keken ze om zich heen. ‘Ik vraag me af waarom we niet uit die ene schaal mogen eten?’ zei de oude vrouw. ‘Het is heel aardig van haar om ons zo een goed diner te schenken,’ zei de oude man, ‘maar omdat ze zoveel moeite heeft gedaan had ze ons net zo goed van alles kunnen laten eten.’ ‘Dat vind ik ook,’ zei de oude vrouw, ‘maar als ze ons gezegd heeft om er niet van te eten, dan kan het echt geen kwaad om te kijken wat het is, want daar zal ze nooit achter komen.’ Zo gezegd licht de oude vrouw het deksel op en springt er opeens een muis uit! Met een luide schreeuw laat ze het deksel vallen, de deur gaat open en de vrouw des huizes komt binnen. ‘Ik weet wat jullie gedaan hebben,’ zegt ze, ‘een mooie manier om mijn goedheid te vergelden. Ik had jullie gezegd om van die schaal af te blijven, expres om jullie te beproeven, omdat ik gisteren heb gehoord wat jullie zeiden dat wanneer jullie in die mooie hof zouden geplaatst zijn, net zoals Adam en Eva, je het niet verloren zou hebben omwille van een appel. Nu, kunnen jullie zeggen dat je het beter gedaan zou hebben na wat jullie vandaag gedaan hebben?’ ‘Och,’ zegt Amy, ‘de oude vrouw zal wel heel erg beschaamd zijn geweest.’ ‘Maar als mijn kleine nichtje, Amy, op dezelfde manier beproefd zou worden of op een andere manier, zou ze het dan beter gedaan hebben dan Eva?’ zei haar oom. ‘Oh! Oom, Eva was nog niet gevallen,’ zei Amy, ‘maar ik ben goddeloos.’ ‘Amy vindt helemaal niet dat ze zondig is, maar toch zegt ze het,’ zei haar oom. ‘Vertel eens hoe je dat weet, oom Richard,’ zei Amy.

Wordt vervolgd

Uit: ‘Distinguishing grace’, Gospel Standard Trust Publications

* * *

NIEUWJAARSBOODSCHAP VOOR ONZE NEDERLANDSE VRIENDEN

Het snel voorbijgaan van de tijd brengt ons weer bij een Nieuwjaar. Worden we dan niet herinnerd aan vrienden en familie die in het afgelopen jaar de tijd met de eeuwigheid hebben verwisseld? Spoedig zullen ook wij ons laatste Nieuwjaar ingaan. Moge de Heilige Geest deze dingen aan ons heiligen zodat we het ter harte zouden nemen om voorbereid te zijn voor die grote dag. Petrus beschrijft in zijn tweede zendbrief deze grote dag ernstig en vermaant ons om deze waarheden te overdenken. *2 Petrus 3:9-12: De Heere vertraagt de belofte niet (gelijk enigen dat traagheid achten), maar is lankmoedig over ons, niet willende dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen. Maar de dag des Heeren zal komen als een dief in den nacht, in welken de hemelen met een gedruis zullen voorbijgaan, en de elementen branden zullen en vergaan, en de aarde en de werken, die daarin zijn, zullen verbranden. Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoort gij te zijn in heiligen wandel en godzaligheid, Verwachtende en haastende tot de toekomst van den dag Gods, in welken de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten.* Vele, vele malen worden wij eraan herinnerd dat deze dag zal komen als een dief in de nacht. Plotseling zullen we de tijd met de eeuwigheid verwisselen, moge dit ons gebed zijn:

‘Bereid mij voor, genadige God,
Om voor Uw aangezicht te staan;
Uw Geest moet het werk doen,
Want het is alles genade.

Bekleedt mij met de gehoorzaamheid van Christus,
En was mij in Zijn bloed;
Zo zal ik mijn hoofd opheffen met vreugde
Temidden van de kinderen Gods.’

Moge dit jaar des Heeren tijd zijn om dieper in ons hart te werken om ons tot een diepere kennis van onszelf en een diepere kennis van Jezus Christus te brengen. Hoe onmisbaar en noodzakelijk is het Goddelijke werk van de Heilige Geest in ons hart. De Heere Jezus leert ons hoe

onmisbaar dit werk van de Geest is. Johannes 16:8: *En Die gekomen zijnde, zal de wereld bestraffen⁴ van zonde, en van gerechtigheid, en van oordeel.* Een andere benaming voor bestraffen⁴ is overtuigen, dit is een zeer krachtig woord dat ‘volkomen overreden’ betekent. Mijn zeer geliefde vrienden, is de Heilige Geest al in uw hart gekomen en heeft Hij u overtuigd van uw zondigheid? Een mens die van de Geest Goddelijk onderwijs ontvangt, denkt niet alleen dat hij een zondaar is, maar weet dat hij een zondaar is. Dit is maar één aspect van het werk des Geestes. Laat ons acht slaan op het volgende in Johannes 16:13-15: *Maar wanneer Die zal gekomen zijn, namelijk de Geest der waarheid, Hij zal u in al de waarheid leiden; want Hij zal van Zichzelfen niet spreken, maar zo wat Hij zal gehoord hebben, zal Hij spreken, en de toekomstige dingen zal Hij u verkondigen. Die zal Mij verheerlijken; want Hij zal het uit het Mijne nemen, en zal het u verkondigen. Al wat de Vader heeft, is Mijne; daarom heb Ik gezegd, dat Hij het uit het Mijne zal nemen en u verkondigen.* Er zijn altijd twee kanten aan het ware werk van de Heilige Geest. Aan de ene kant overtuigt Hij ons van algehele zondigheid en aan de andere kant werkt de Heilige Geest het geloof in het hart en openbaart aldus Christus aan een arm zondaar.

Als we het nieuwe jaar ingaan, moge het de Heere dan behagen in ons hart te werken om ons onszelf te tonen en om de heerlijkheid van Jezus Christus in het Evangelie. Moge Hij de heilige wonderwerken van Golgotha en dat dierbare zonde verzoenende bloed dat reinigt van alle zonden en die heerlijke, eeuwige mantel der gerechtigheid van Christus aan ons openbaren.

Wensende u alle nodige zegeningen voor 2017.

Pastor J.R. Rutt

* * *

VOOR DE KINDEREN - ZAKDOEKEN

Dit is een waargebeurd verhaal over een jonge man die zijn bekeerde ouders veel verdriet deed toen hij opgroeide. Hij legde de vriendelijke

⁴ In de Engelse vertaling staat ‘reprove’, wat bestraffen, terechtwijzen of veroordelen betekent.

waarschuwingen en terechtwijzingen naast zich neer en was vastberaden, net zoals de verloren zoon, niks meer te maken willen hebben met Gods Woord, Zijn volk en Zijn dienst. Hij rende weg en waagde zich aan het leven met zoveel dromen van zogenaamde vrijheid en plezier. Allemaal dromen waarvan hij onrechtvaardig zei dat deze in zijn jeugd ontzegd waren. God die rijk is in barmhartigheid had echter als oogmerk om genade aan hem te schenken. Door opeenvolgende moeilijkheden werd zijn geweten ontwaakt. Hij zag de gevaarlijke weg waarop hij ging en dacht na over zijn lieve ouders die hij schandelijk had behandeld. Zijn ouders hadden het beste met hem voor, zowel voor tijd als eeuwigheid. Hij werd gebracht tot een waar berouw en in een mate tot de liefde van Jezus Christus. Zijn gedachten gingen vervolgens uit naar zijn ouders. Hij wilde hen de grote verandering die in zijn leven plaatsvond laten weten, maar realiseerde zich ook dat zijn gedrag van het verleden een groot struikelblok zou zijn voor verzoening. Met dit in gedachten schreef hij zijn ouders een brief, want hij wilde ze niet nog meer pijn doen, waarin hij vertelde over de grote verandering in zijn leven. Hij schreef hen dat hij op een bepaalde dag door zijn oude dorp zou komen en als zij hem wilden zien ze een witte zakdoek uit het raam moesten hangen. Als hij deze niet zou zien zou hij zijn ouders niet beschamen door op de deur te kloppen, maar direct verder gaan. Met veel strijd in zijn gedachten en herinneringen ging hij op weg naar huis. Toen hij de straat inkwam, wat zag hij: niet zomaar één zakdoek, maar honderden zakdoeken en ook witte handdoeken uit de ramen en over de heggen rond het huis! Wat een warm ontvangst kreeg hij toen hij op de deur klopte. Het leek erg op het ontvangst dat de verloren zoon kreeg toen hij weer thuiskwam.

Dit is een flauw beeld van het ontvangst dat in Gods hart is voor bekerende zondaren. Jesaja zegt ons: *De goddeloze verlate zijn weg, en de ongerechte man zijn gedachten; en hij bekere zich tot den HEERE, zo zal Hij Zich zijner ontfermen, en tot onzen God, want Hij vergeeft menigvuldiglijk* (Jes. 55:7).

G. D. Buss

Uit: 'The Friendly Companion', oktober 2016

* * *

HYMN

Jesus, thy blood and righteousness
My beauty are, my glorious dress;
Midst flaming worlds, in these arrayed,
With joy shall I lift up my head.

Jezus, Uw bloed en gerechtigheid
Zijn mijn schoonheid, mijn heerlijke mantel;
Temidden van vurige werelden, met deze
bekleed,
Zal ik mijn hoofd met vreugde opheffen.

When from the dust of death I rise,
To take my mansion in the skies,
E'en then shall this be all my plea:
'Jesus has lived and died for me.'

Als ik uit het stof des doods opsta,
Om intrek te nemen in mijn hemelse woning,
Ook dan zal dit alleen mijn pleit zijn:
'Jezus heeft geleefd en is gestorven voor mij.'

Bold shall I stand in that great day,
For who aught to my charge shall lay,
While through thy blood absolved I am,
From sin's tremendous curse and
shame?

Op die grote dag zal ik vrijmoedig staan,
Want wie zal beschuldigingen inbrengen,
Dewijl ik door Uw bloed vrijgesproken ben,
Van de enorme vloek en schaamte van de
zonde?

Thus Abraham, the friend of God,
Thus all the armies bought with blood,
Saviour of sinners, thee proclaim
Sinners, of whom the chief I am.

Zo ook Abraham, de vriend van God,
Zo ook al het heir gekocht met bloed,
Verlosser van zondaren, U zal ik verkondigen
Zondaren, van welke ik de voornaamste ben.

This spotless robe the same appears,
When ruined nature sinks in years;
No age can change its glorious hue;
The robe of Christ is ever new.

Deze vlekkeloze mantel zal hetzelfde zijn,
Als in de loop der jaren de verdorven natuur
wegzinkt;
Geen tijd kan zijn heerlijke kleur veranderen;
De mantel van Christus is altijd nieuw.

O let the dead now hear thy voice;
Bid, Lord, thy banished ones rejoice;
Their beauty this, their glorious dress,
Jesus, the Lord our righteousness.

O, laat de doden nu Uw stem horen;
Beveel, Heere, dat Uw ballingen zich zouden
verheugen;
Hun schoonheid is hun heerlijke mantel,
Jezus, de Heere onze gerechtigheid.

Graaf Van Zinzendorf (vertaald door John Wesley).

Uit: 'Gadsby's Hymnbook', hymn 103

* * *

